

Evangelium (Markus 6,34-44) + Dialogpredigt - Pfr. Joachim Bundschuh
(Friedensgemeinde Kelsterbach und Pfr. Jaroslav Krajl (r.-k. Kirche Nymburk))

Sestry a bratři v Kristu,

„to je nemožné!“, „z toho nikdy nic nebude“, „směšné“, „to ať tě ani nenapadne!“

To si říkají učedníci, když vidí obrovské množství lidí. Mají hlad. Mají žízeň. A učedníci vědí, že neexistuje možnost, jak je nasytit. Musíte jít pryč! To je jediné řešení.

Učedníci jsou zkrátka realisté. Vědí, co je možné a z čeho nikdy nic nebude.

Jsou mi velmi sympatičtí. Je dobré, když má člověk spolupracovníky, kteří takto myslí dopředu. Je velmi důležité znát svoje možnosti i možnosti druhých.

Chrání nás to před tím, abychom měli zcela nerealistická očekávání. Chrání nás to před neúspěchy, které nutně zažijeme, pokud správně nezhodnotíme své možnosti. Je to všude stejné. Bylo to tak v době, kdy Ježíš pobýval na zemi, a dnes tomu není jinak.

„to je nemožné!“, „z toho nikdy nic nebude“, „směšné“, „to ať tě ani nenapadne!“

To můžeme říct i dnes.

Je nemožné společně slavit eucharistii, resp. večeři Páně.

Ze společné církevní organizace protestantů, římských katolíků, Československé církve husitské, Evangelické bratrské církve a Evangelického společenství nikdy nic nebude.

Je směšné si myslet, že se budeme všichni považovat za lidi, bez ohledu na národnosti, ke kterým patříme.

Neměli bychom si ani myslet na spravedlivou společnost, ve které má každý dost nejen na to, aby přežil, ale aby žil svůj život v plnosti. Ano, pokud se na to všechno podíváme realistickým pohledem, pak skončíme tam, kde

Pfr. Joachim Bundschuh (Kelsterbach)

Liebe Gemeinde,

„das ist unmöglich!“, „das wird nie etwas“, „lächerlich“, „denk nicht mal dran!“

Das denken die Jüngerinnen und Jünger, als sie die riesige Menge an Menschen sehen. Sie sind hungrig. Sie sind durstig. Und die Jüngerinnen und Jünger wissen, dass es keinerlei Möglichkeit gibt, sie zu sättigen. Sie müssen gehen! Das ist die einzige Lösung.

Sie sind einfach Realistinnen und Realisten, die Jüngerinnen und Jünger. Sie wissen, was möglich ist und was niemals etwas wird. Sie sind mir sehr sympathisch. Gut wenn man Mitarbeitende hat, die so vorausschauend handeln. Es ist sehr wichtig, seine und ihre Möglichkeiten zu kennen. Es bewahrt uns davor, völlig unrealistische Erwartungen zu haben. Es bewahrt uns vor Misserfolgen, die wir unweigerlich haben werden, wenn wir nicht ernsthaft unsere Möglichkeiten bedenken.

Das ist überall das Gleiche. Das war damals so, als Jesus auf Erden wandelte, und es ist heute nicht anders.

„das ist unmöglich!“, „das wird nie etwas“, „lächerlich“, „denk nicht mal dran!“

Das können wir auch heute sagen.

Es ist unmöglich Eucharistie, bzw.

Abendmahl miteinander zu feiern.

Es wird nie etwas werden mit einer gemeinsamen Kirchenorganisation von Protestanten und Römisch-katholischen, von Tschechoslowakischen Hussiten, Evangelischer Brüderkirche und der Evangelischen Gemeinschaft.

Es ist lächerlich zu denken, wir würden uns alle als Menschen betrachten, ungeachtet all der Nationalitäten, zu denen wir gehören. Wir sollten nicht einmal an eine gerechte Gesellschaft denken, in der jede und jeder nicht nur genug zum Überleben hätte, sondern auch für ein Leben in Fülle.

skončili naši bratři a naše sestry, kteří před dvěma tisíci lety putovali s Ježíšem. Neexistuje možnost, jak dosáhnout těchto vznešených cílů.

OK, pak je všechny posli pryč. Zpátky do jejich vlastních konfesních tradic, zpátky k jejich vlastnímu způsobu víry. A samozřejmě také zpátky k jejich národnosti, která je zřejmě mnohem důležitější než lidství.

A samozřejmě – posli je zpět do jejich zemí. Dej jim trochu peněz, ano, prosím. Ale prosím neděle se o to, co máš, protože jinak nezbyde dost pro nás ...

Ale – Ježíš není s tímto řešením spokojen. Myslí si něco jiného. A staví učedníky před výzvu. I nás dnes staví před výzvu. Ale zároveň musíme brát v potaz to, co už je.

Ja, wenn wir dies alles mit einem rein realistischen Blick betrachten, dann enden wir dort, wo auch unsere Schwestern und Brüder endeten, die vor 2000 Jahren mit Jesus unterwegs waren. Es gibt keinen Weg, um diese hehren Ziele zu erreichen. Okay – dann schick sie alle weg. Zurück in ihre eigenen konfessionellen Traditionen, zurück in ihre eigenen Glaubensweisen. Und natürlich zurück in ihre Volkszugehörigkeiten, die scheinbar viel wichtiger sind als das Menschsein. Und natürlich – schick sie zurück in ihre Länder. Gib ihnen ein bisschen Geld, ja, bitte. Aber bitte teile nicht was Du hast, denn sonst wird es nicht für uns reichen... Aber – Jesus ist nicht zufrieden mit dieser Lösung. Er denkt an etwas anderes. Und er fordert die Jüngerinnen und Jünger heraus. Er fordert uns heute heraus. Nicht ohne dass wir auf das schauen, was es schon gibt.

P. Jaroslav Krajl:

Ježíš i nám opakuje: „Kolik chlebů máte? Jděte se podívat!“ (Mc 6,38) A najednou si uvědomujeme, co všechno se podařilo na společné cestě za Kristem i k sobě navzájem. Scházíme se pravidelně k ekumenickým bohoslužbám, spolupracujeme v oblasti charity, společně konáme různé akce, uznáváme si vzájemně křest, máme ekumenický překlad bible, byla podepsána dohoda, že ohledně nauky o ospravedlnění věříme stejně, ...

Stačí se podívat například do kroniky Římskokatolické farnosti v Nymburce, jaké vztahy mezi křesťanskými denominacemi byly ve 20. letech 20. století. Jednotlivá církevní společenství mezi sebou bojovala o kostely i o lidi. Křesťané se mezi sebou dost často chovali jako nepřátelé. Zde se nepopisuje situace v 17. století, ale jde o události, od kterých neuplynulo ani sto let. Člověk si při tom velmi rychle uvědomí, jak se vztahy mezi křesťany

Ja, Jesus antwortet uns: „Wie viele Brot habt ihr? Geht und schaut hin!“ Und plötzlich erkennen wir, was uns gelungen ist auf unserem Weg zu Christus und zueinander: Wir treffen uns regelmäßig zu ökumenischen Gottesdiensten, wir arbeiten in diakonischen Bereichen zusammen, wir organisieren unterschiedlichste Dinge miteinander, wir erkennen die Taufe gegenseitig an, wir haben eine ökumenische Bibelübersetzung, es wurde eine Erklärung unterzeichnet, die deutlich macht, dass wir in Bezug auf die Rechtfertigung das Gleiche glauben usw.

Schaut beispielsweise auf die Beziehungen zwischen den christlichen Konfessionen im Jahr 1920, wie sie aus der Chronik der Katholischen Kirche in Nymburk zu ersehen sind: Einzelne christliche Kirchen und Gemeinschaften kämpften um Menschen und Gebäude. Christen verhielten sich oft, als wären sie Feinde. Und dabei beschreibe ich nicht die Zustände im 17. Jahrhundert, sondern vor 100 Jahren. Was haben wir seitdem alles erreicht!

změnily. Jaký obrovský pokrok jsme učinili.

Jenže mnozí dodají, že se toho podařilo strašně málo. Slyšíme ozvěnu slov apoštola Ondřeje: „Ale co to je pro tolik lidí?“ (J 6,9) I když dáme dohromady všechny naše společné úspěchy na poli ekumenismu, tak to není nic víc než pět chlebů a dvě ryby. Mnozí se snažili ze všech sil, aby dospěli k jednotě křesťanů, aby se naplnila Ježíšova modlitba: „Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“ (J 17, 20-21)

Mnozí už to také vzdali, protože to trvá příliš dlouho a jednota křesťanů je někde v nedohlednu. Někteří už odložili obnovení jednoty na dobu Kristova druhého příchodu. Jako bychom zapomněli, že Kristus s námi zůstává *po všechny dny, až do skonání tohoto věku.* (Mt 28, 20) Ježíšova reakce na informaci ohledně počtu chlebů není: „Tak to je málo.“ Tohle je naše reakce, ale Kristus reaguje jinak: *Přikázal jim, aby všechny rozsadili po skupinách na zelený trávník.* (Mc 6, 39)

Ježíš tu nestojí se skloněnou hlavou, že je toho málo. Neposílá apoštoly, aby běželi a nakupovali, kde se dá. Ježíš zve všechny, aby se posadili. Bere těch pět chlebů a dvě ryby a vzhledne k nebi. Nebud' me smutní z toho, co všechno ještě nejde. Nesnažme se dělat akci za akci, jako by nám to snad mohlo zajistit jednotu. Přijměme všechno to, co se na poli ekumenismu a ve všech dalších oblastech podařilo. Poděkujme Bohu za všechny dary, které jsme od Pána již dostali na cestě k jednotě a vzhledněme k nebi. Pokud se díváme jen na sebe navzájem anebo dokonce jen na sebe sama, tak situace nemá řešení. Je třeba, abychom vzhledli k

Aber viele Menschen sagen, das wäre doch viel zu wenig. Wir hören hier das Echo der Worte des Apostels Andreas: „Aber was ist das schon für so viele Menschen?“

Selbst wenn wir all unsere Fortschritte in der Ökumene zusammenfügen, es werden nicht mehr als fünf Brote und zwei Fische. Viele haben ihr Bestes gegeben für die Einheit der Christenheit, damit endlich die Worte Jesu wahr werden: „Ich bitte aber nicht allein für sie, sondern auch für die, die durch ihr Wort an mich glauben werden, dass sie alle eins seien. Wie du, Vater, in mir bist und ich in dir, so sollen auch sie in uns sein, auf dass die Welt glaube, dass du mich gesandt hast.“

Viele haben auch aufgegeben, weil es viel zu lange dauert und die christliche Einheit noch immer nicht in Sicht ist. Manche haben die christliche Einheit in die Zeit verschoben, wenn Christus endlich wiederkommen wird. Es ist so, als hätten wir vergessen, dass Christus doch jeden Tag mit uns ist „bis ans Ende aller Tage.“

Jesu Antwort auf die Nachricht, dass es nur fünf Brote und zwei Fische sind, ist nicht: Das reicht nicht!“. Das ist unsere Antwort, aber Christus reagiert anders: „er ließ sie sich alle in Gruppen im Gras lagern.“

Jesu steht nicht einfach herum und lässt den Kopf hängen. Er schickt die Apostel nicht aus, einzukaufen wo auch immer sie können. Jesus lädt alle ein, sich hinzusetzen. Er nimmt die fünf Brote und zwei Fische und schaut zum Himmel.

Lasst uns nicht traurig sein über das, was wir noch nicht tun können. Lasst uns nicht eine Aktion nach der anderen machen, als könnte uns das die Einheit schenken. Lasst uns das wertschätzen, was bereits in ökumenischer und anderer Hinsicht erreicht wurde. Lasst uns Gott danken für alles, was schon erreicht wurde auf dem Weg zur Einheit und lasst uns zum Himmel schauen. Wenn wir nur aufeinander oder sogar nur auf uns selbst schauen, gibt es

<p>nebi. Jen pohled k nebi přináší řešení. Jenom Ježíš může nasytit všechny společně. Pouze Kristus po nás může žádat: „Dejte vy jim jíst!“</p>	<p>keine Lösung. Wir müssen zum Himmel schauen. Nur der Blick zum Himmel bringt die Lösung. Nur Jesus kann alle sättigen. Nur Christus kann uns herausfordern: „Gebt ihr ihnen zu essen.“</p>
<p>„Dejte Vy jim jíst“ – to je to, co by po nás Ježíš chtěl. Je to víc než jen vzhlížet k nebi nebo na nebe čekat. Je to také víc než poslat lidi pryč, aby si v okolních vesnicích koupili něco k jídlu. Tento příběh vypráví o jednání - o našem a Ježíšově jednání.</p> <p>Ano, je důležité vidět věci, které jsme již dokázali. A je toho hodně. Chválit Boha za jednotu, která už existuje. Nejen jako církve, ale jako národy: Němci a Češi slaví společně bohoslužbu – to, že je to dnes možné, je samo o sobě zázrak. Po dějinách, které se vyznačují terorem a vinou – především německou vinou-, po světě, který byl rozdělen na Východ a Západ, jsme dnes všichni Evropané, jako lidé – bratři a sestry.</p> <p>Je toho mnoho, čeho jsme na ekumenickém poli dosáhli – bratr Jaroslav o tom již hovořil. Pět chlebů a dvě ryby mohou znamenat mnoho! Ale máme ještě hodně práce: musíme dát ty chleby a ryby lidem, kteří hladoví. Těm, kteří čekají na to, že se konečně nasytí.</p> <p>Musíme odevzdat naše chleby a naše ryby. Musíme odevzdat věci, o kterých si myslíme, že byly určeny jen pro nás. Myšlenku, že my jsme Církev, namísto toho, že se církev Ježíše Krista skládá z různých částí.</p> <p>Myšlenku, že my sami máme právě evangelium, namísto toho, abychom evangelium objevovali v tradicích našich bratří a sester.</p> <p>Myšlenku, že náš způsob slavení bohoslužeb, naše pojetí svátostí jsou ty jediné správné, namísto toho, abychom viděli, že milost Boží se k člověku dostává různými cestami.</p> <p>Boží lid se totiž skládá z mužů a žen, kteří jsou velmi odlišní – Bohu díky za to!</p>	<p>Pfr. Joachim Bundschuh (Kelsterbach)</p> <p>„Gebt ihr ihnen zu essen“ – das ist es, was Jesus von uns möchte. Es ist mehr als nur in den Himmel zu schauen oder gar auf den Himmel zu warten. Es ist auch mehr als die Menschen weg zu schicken, damit sie sich etwas in den umliegenden Dörfern zu essen kaufen. Diese Geschichte erzählt vom Handeln – unserem und dem von Jesus Christus.</p> <p>Ja, es ist wichtig, die Dinge zu sehen, die wir schon erreicht haben. Und da gibt es schon vieles. Gott zu loben für die Einheit, die es schon gibt. Nicht nur als Kirchen, sondern auch als Völker: Deutsche und Tschechen feiern einen Gottesdienst gemeinsam – dass dies heute geschieht ist ein eigenes Wunder. Im Angesicht einer Geschichte, die gekennzeichnet ist von Terror und Schuld – besonders von deutscher Schuld - , nach einer Welt, die geteilt war in Ost und West sind wir nun zusammen als Europäerinnen und Europäer, als Menschen – Schwestern und Brüder.</p> <p>Und es gibt so vieles was wir schon in ökumenischer Perspektive erreicht haben – Bruder Jaroslav hat darauf schon hingewiesen. Fünf Brote und zwei Fische können eine ganze Menge sein!</p> <p>Aber es gibt noch einiges zu tun: Wir müssen dieses Brot und diese Fische den Menschen geben, die hungrig sind. Welche darauf warten, endlich satt zu werden.</p> <p>Wir müssen unsere Brote und unsre Fische weggeben. Wir müssen die Dinge weggeben, von denen wir denken, sie wären nur für uns da: Den Gedanken, wir wären die Kirche,</p>

Musíme se vzdát našich privilegií, musíme opustit „komfortní zónu“ naší církve a našeho společenství, abychom mohli společně oslovit svět.

Musíme se vzdát myšlenky, že je důležitější být Němec nebo Češka, křesťan či křesťanka, namísto toho, abychom si konečně uvědomili, že nejdůležitější je, že jsme lidé, děti milujícího Boha. Jsme lidské bytosti - společně s lidmi všech náboženství a ze všech zemí.

To je skutečná výzva. Stejná výzva jako ta, před kterou stáli učedníci, když museli odevzdat chleby a ryby.

Vždyť kdo ví, třeba zemřeme všichni hladem, když se všeho vzdáme. Je k tomu potřeba hodně důvěry, jinak bychom to nikdy neudělali.

Jako lidé jsme často plní strachu. Máme strach, že ztratíme tolik věcí. A je to pochopitelné. Pokud máme jen pozemský pohled, je kolem nás zkrátka mnoho nebezpečí.

Ale jako věřící lidé se můžeme dělit o to, co nám Bůh ve své milosti daroval.

Budeme schopni se o svoji potravu a o svoje bezpečí podělit s uprchlíky, kteří na to na hranicích Evropy tolik čekají.

Můžeme se o svoji tradici podělit s jinými křesťanskými církvemi, aniž bychom sami o něco přišli. Můžeme rozpoznat Boží milost i v jiných církvích a učit se od sebe navzájem, co znamená žít jako člověk víry.

Rozhodující je naše víra. Ježíš po nás chce naši důvěru. A jen tehdy pokud začneme důvěřovat Ježíši Kristu – přes veškerou naši nejistotu, naše obavy a pochybnosti, zažijeme zázrak.

Náš úkol totiž nekončí tím, že se podělíme o to, co máme. Ještě něco zbývá – musíme sebrat zbytky ...

anstatt zu erkennen, dass die Kirche Jesu Christi aus unterschiedlichen Teilen besteht.

Den Gedanken, wir allein hätten das wahre Evangelium, anstatt das Evangelium in den Traditionen der Schwestern und Brüder zu entdecken.

Den Gedanken, dass unsere Art, Gottesdienste zu feiern, unsere Weise, die Sakramente zu verstehen die einzig wahren wären, anstatt zu sehen, dass die Gnade Gottes in den unterschiedlichsten Weisen zu den Menschen kommt.

Denn Gottes Volk besteht aus Frauen und Männern, die sehr unterschiedlich sind – Gott sei Dank dafür!

Wir müssen unsere Privilegien aufgeben, wir müssen die „Komfortzone“ unserer Kirche und unserer Gemeinde verlassen, damit wir die Welt gemeinsam erreichen können.

Wir müssen den Gedanken aufgeben, dass es wichtiger wäre Deutscher oder Tschechin, Christ oder Christin zu sein, anstatt endlich wahrzunehmen, dass das Wichtigste ist, dass wir Menschen sind, Kinder eines liebenden Gottes. Wir sind menschliche Wesen – gemeinsam mit Menschen aller Religionen und Länder.

Das ist eine echte Herausforderung. Eine Herausforderung wie die, die die Jüngerinnen und Jünger hatten, als sie die Brote und die Fische weggeben mussten.

Denn – wer weiß: vielleicht sterben wir alle vor Hunger, wenn wir alles weggeben. Es braucht eine Menge Vertrauen, denn sonst würden wir es nie machen.

Denn als Menschen sind wir oft voller Angst. Wir haben Angst, wo viele Dinge zu verlieren. Und das ist ja auch verständlich. Denn, wenn wir nur eine irdische Perspektive haben, gibt es einfach zu viele Gefahren um uns herum.

	<p>Aber als gläubige Menschen können wir das, was Gott uns in seiner Gnade geschenkt hat, verteilen.</p> <p>Wir werden fähig, unsere Nahrung und unsere Sicherheit mit Flüchtlingen zu teilen, die so sehr darauf warten an den Grenzen Europas. Wir können unsere Traditionen mit anderen christlichen Kirchen teilen, ohne selbst etwas zu verlieren. Wir können die Gnade Gottes in den anderen Kirchen erkennen und werden voneinander lernen, was es bedeuten kann als Menschen des Glaubens zu leben.</p> <p>Es ist unser Glaube, der entscheidend ist. Es ist unser Vertrauen, das Jesus von uns möchte. Und nur dann wenn wir – mit all unseren Unsicherheiten, mit unseren Ängsten und Zweifeln – unser Vertrauen auf Jesus Christus setzen, werden wir ein Wunder erleben.</p> <p>Denn –unsere Aufgabe ist mit dem Verteilen dessen was wir haben nicht beendet. Da kommt noch etwas – die Reste wollen eingebracht werden...</p>
<p>P. Jaroslav Krajl:</p> <p>Evangelium nám připomíná: „a ještě sebrali dvanáct plných košů nalámaných chlebů i ryb.“ (Mc 6,43) Těch zbytků bylo nějak hodně. Pro každého apoštola tu zůstal plný koš. Ten, kdo dovede dát tehdy, když to po něm Ježíš žádá, tak nezůstává s prázdnou. Kristus nenechá apoštoly hladové, přestože dali všechno to, co měli.</p> <p>Je třeba dávat, dávat vše, když to po nás Bůh chce. Ovšem také jsou chvíle, kdy je správné myslet i na sebe. Ono totiž platí také: Miluj sám sebe jako svého bližního. Ježíš chvíli před tím, než apoštoly vyzval, aby odevzdali všechno jídlo, tak jim říká: „Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si</p>	<p>Das Evangelium erinnert uns: „...und sie sammelten zwölf Körbe voller Brotstücke und Fische ein.“ Es war viel übrig. Für jeden Apostel ein Korb voll. Jemand der oder die gibt, wenn Jesus darum bittet, wird nicht mit leeren Händen dastehen. Christus wird die Apostel nicht hungrig zurücklassen, auch dann nicht, wenn sie alles weggeben haben. Wir sollen alles weggeben wenn Gott uns darum bittet. Aber es gibt auch Situationen in denen es richtig ist, an uns selbst zu denken. Denn auch das ist wahr: „Liebe Dich selbst wie Deinen Nachbarn!“ Nur wenige Augenblicke bevor Jesus die Apostel aufforderte, alles weg zu geben sagte er zu ihnen: „Geht ihr allein an eine einsame Stätte und ruht ein wenig.“ Das Wichtige ist, auf Christus zu hören. Manchmal empfiehlt er uns, uns auszuruhen und manchmal lädt er uns ein, alles zu geben. Das Motto während der Corona-Pandemie ist: „Wir schaffen das gemeinsam!“ Wir haben</p>

odpočiňte!“ (Mk 6,31) Důležité je naslouchat Kristu. Někdy nám říká, abychom si šli odpočinout, jindy nás zve, abychom všechno darovali.

Heslem během pandemie koronaviru bylo: „Spolu to zvládneme!“ Jsou před námi úkoly, které se nedají zvládnout jinak než společně. Ovšem nejde jen o to spojit naše lidské síly: Čechů a Němců, katolíků a protestantů. Jde o to být ve spojení s Ježíšem, a jen ve spojení s ním platí: „Spolu to zvládneme!“

Pokud budeme všechno řešit jenom podle svých představ a budeme si myslet, že to zvládneme my sami, tak se nakonec vše hrouťí. Pokud obnovení jednoty mezi národy Evropy se stane jen lidskou snahou, tak tu budeme sledovat jeden exit za druhým. Pokud ekumenismus bude jen záležitostí lidských nápadů a akcí, tak výsledkem bude jen další rozdělení křesťanů. Pokud pomoc uprchlíkům se stane jen naší aktivitou, kde nebudeme hledat to, co chce Ježíš, tak se tento problém nikdy nevyřeší.

Moje prababička byla sudetská Němka a aby mohla zůstat po roce 1945 v Československu se svým manželem a svou dcerou musela se zřítí své národnosti. Zlo bere člověku jeho jedinečnost darovanou Bohem. Ďábel chce zničit těch pět chlebů a dvě ryby.

Pán Ježíš po nás nežádá, abychom se zřekli toho, co jsme. Ježíš nás vede k tomu, abychom dali to, co máme, ale nechce, abychom se rozplynuli v davu. Jednota, kterou dává Duch sv. není uniformita. Ježíš neničí těch pět chlebů a dvě ryby, ale naopak rozmnoží je.

V Janově evangeliu Ježíš apoštolům říká: „Seberte zbylé nalámané chleby, aby nic nepřišlo nazmar!“ (J 6,12) Napadne nás, kolik jídla přijde nazmar

Aufgaben vor uns, die nur gemeinsam angepackt werden können. Aber es geht nicht nur darum, unsere menschlichen Kräfte zu bündeln: Tschechen und Deutsche, Protestanten und Katholiken. Es geht darum, in Kontakt mit Jesus zu sein. Nur in Verbindung damit werden wir es gemeinsam schaffen. Wenn wir nur auf uns selbst vertrauen und nur das tun, was wir wollen wird es am Ende keinen Bestand haben. Wenn die Wiederherstellung der Einheit der europäischen Völker nur eine menschliche Anstrengung bleibt, werden wir einen „Exit“ nach dem anderen erleben.

Wenn die Ökumene nur eine menschliche Anstrengung bleibt, dann werden wir noch mehr Spaltungen erleben. Wenn die Hilfe für Geflüchtete nur in Aktionen von Menschen besteht und wir nicht danach schauen, was Christus möchte, dann werden wir dieses Problem niemals lösen.

Meine Urgroßmutter war eine Sudetendeutsche. Damit sie nach 1945 in der Tschechoslowakei bleiben durfte, musste sie ihre nationale Identität verbergen. Das Böse nimmt dem Menschen die Einzigartigkeit, die Gott uns geschenkt hat. Der Teufel möchte gerne die fünf Brote und zwei Fische zerstören. Unser Herr Jesus Christus verlangt nicht von uns, anders zu sein als wir sind. Jesus leitet uns dazu, das zu geben, was wir haben, aber nicht in der Masse aufzugehen. Die Einheit, die der Heilige Geist schenkt, ist keine Einförmigkeit. Jesus zerstört nicht die fünf Brote und zwei Fische, im Gegenteil – er vervielfältigt sie! Im Johannesevangelium sagt Jesus zu den Aposteln „sammelt die übriggebliebenen Brocken ein, damit nichts verschwendet wird.“ Wir können daran erinnern, wie viel Essen verschwendet wird in unseren Häusern, in unseren Geschäften, an vielen anderen Orten. Lasst uns Gott danken für all die vielen Aktivitäten, die dafür sorgen, dass dieses Essen an die verteilt wird, die es brauchen.

Aber, so denke ich, gibt es nicht noch andere übriggebliebene Brote?

Wir Katholiken schätzen das eucharistische Brot besonders hoch, aber wir lassen oft genug das Wort Gottes auf die Erde fallen und

v našich domácnostech, v našich obchodech a na mnoha dalších místech. Díky Bohu za všechny aktivity, které se toto jídlo snaží dostat k potřebným. Já si ale říkám nejsou tu i jiné zbylé nalámané chleby?

My katolíci velmi dbáme na eucharistický chléb, ale chléb Božího slova často necháváme padat na zem a nesbíráme ho. Zkusme posbírat zkušenosti, jak Boží slovo proměnilo náš život. Zkusme se zamyslet nad tím, kdy i nám se podařilo dát do Ježíšových rukou těch pět chlebů a dvě ryby a co se potom stalo. Pokud člověk opravdu jedná podle Božího slova, pokud se necháme vést Kristem, pokud dáme Ježíši všechno, co máme, tak výsledek není jen to, že se všichni najedí, že se například vyřeší nějaký problém. Ještě tu zůstane dvanáct plných košů. Ještě tu zůstane hluboký prožitek toho, jak Bůh jedná. Tyto zkušenosti máme předávat dál a svědčit o Boží velikosti. Až toto všechno dáme dohromady, tak budeme velmi překvapeni. Sesbíráme tak jako tenkrát: dvanáct plných košů.

sammeln es nicht auf. Lasst uns doch gemeinsam die Erfahrung teilen, wie Gott unser Leben verändert hat. Lasst uns an Situationen denken, in denen wir die fünf Brote und zwei Fische in die Hände von Jesus gegeben haben und was damit geschehen ist. Wenn wir Menschen wirklich nach Gottes Wort handeln, wenn wir uns von Christus leiten lassen, wenn wir Jesus alles geben, was wir haben, dann wird nicht nur jeder satt oder ein Problem gelöst. Dann bleiben 12 Körbe übrig. Es wird immer eine tiefe Erfahrung sein wie Gott wirkt. Es ist unsere Aufgabe, diese Erfahrungen weiter zu geben und von Gottes Größe Zeugnis abzulegen. Wenn wir all dies zusammenbringen, werden wir überrascht sein. Wir werden – wie damals – zwölf Körbe einsammeln. Amen.